

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Bjørn Elmquist siger, at der ikke kan drages nogen sammenligning med det, at den daværende undersøger, Asbjørn Jensen, deltog i nogle samarbejds møder, som han havde tjenesteplicht til at deltage i, og hvor man drøftede Nørrebrosagen, og så det, at ombudsmanden et par dage efter sin foreløbige redegørelse havde et møde med justitsministeren.

Næh, det kunne der ikke, hvis det ikke lige var sådan, at på det møde drøftede man faktisk den foreløbige redegørelse. Det fremgår jo af Ritzaus Bureaus meddelelse efter mødet, at også reaktionen på Ombudsmandens rapport om Nørrebroundersøgelsen blev drøftet på mødet med landets justitsminister. Og ombudsmanden erkendte et par dage efter, at den foreløbige redegørelse blev berørt og drøftet, men kun i generelle vendinger.

Og se, for mig er der ingen tvivl om, at ombudsmanden overhovedet ikke ændrer sin reaktion, fordi han har haft det møde med landets justitsminister. Ombudsmanden siger, hvad han mener, uanset mødet. Men hvorfor skal Asbjørn Jensens troværdighed så beklivkes af ombudsmanden, for det er jo det, der er sket? Ombudsmanden anlægger altså en norm for sig selv, fordi han ved, at han er et ordentligt menneske. Men Asbjørn Jensen er nok ikke af samme karat, og derfor beklivker ombudsmanden hans troværdighed, og det er det, jeg synes er forkert.

Og lad mig så nævne den anden ting, som ombudsmanden baserer sin udtalelse om manglende uvildighed på: Han siger, at Københavns daværende politidirektør, Poul Eefsen, jo sendte et brev til Asbjørn Jensen, og at han i det brev bad Asbjørn Jensen om at overveje at rette nogle oplysninger, som Poul Eefsen havde læst i pressen, og som efter hans mening var forkerte. Dér bebrejder ombudsmanden så dels Eefsen for, at han sender brevet, og dels Asbjørn Jensen for, at han tager hensyn til det.

Jeg vil mene, at der skulle have været rejst tjenestemandssag mod politidirektøren, hvis han ikke havde sendt et brev med nogle oplysninger. Hvis man har nogle oplysninger, der kan medvirke til at belyse en sag, er det vel i dette samfund enhver borgers pligt at sende dem. Og ville ombudsmanden have skrevet nøjagtig det samme, hvis det nu havde været en autonom eller en menig politimand, der havde henvendt sig til undersøgeren og sagt: Jeg har

nogle oplysninger, som jeg beder dig overveje – det var udtrykket; det var altså ikke noget pålæg? Så Ombudsmandens rapport er meget tynd på det område.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg kan se, at fronterne er trukket meget skarpt op i denne diskussion, og derfor vil jeg bare sige, at Fremskridtspartiets forslag om de 60 underskrifter i hvert fald er noget, der foreløbig kan stoppe forslaget, og derfor vil jeg gerne have en tilkendegivelse af, om man støtter Fremskridtspartiets underskriftsindsamling, for så er problemet løst. Som jeg sagde tidligere, kan VKZ nemt mønstre 60 underskrifter.

CD's holdning er naturligvis ikke lige gyldig, for vi forsøger jo at finde den mindste mulighed for at få dette forslag stoppet, og derfor er det meget interessant, at fru Addi Andersen i Jyllands-Posten af dags dato netop udtaler, at hun finder forslaget unødvendigt, og at hun derfor i forvejen har meddelt, at hun er imod den nye undersøgelse.

Udtalelserne fra fru Sonja Albrink er lidt mere vage, og derfor vil jeg spørge fru Sonja Albrink, om man har gjort sig nogle tanker om, hvor vidt man vil gå, om man ligefrem vil have Enhedslisten til at sætte dagsordenen i denne sag. Er det sådan, at man bare udtaler sig lidt tilfældigt, og at man så hen ad vejen må se, hvordan det går? Eller har man på forhånd sagt: Hertil og ikke længere!?

Jeg kunne da godt tænke mig at høre, om fru Sonja Albrink har taget stilling til, hvorvidt man vil acceptere indflydelsen fra Enhedslisten. Med hensyn til SF giver det sig selv: SF er jo med på det nuværende forslag. Det drejer sig om de meldinger, der er kommet om, at i hvert fald Enhedslisten ønsker forslaget ændret, og dér må fru Sonja Albrink jo have gjort sig nogle overvejelser om, hvorvidt man kan acceptere det, og hvor langt man vil gå i denne sag.

Margrete Auken (SF):

Jeg ser også frem til den del af undersøgelsen, som hr. Søren Søndergaard mener er den vigtigste, nemlig den del, der omhandler, hvad der skete. Vi har jo fået svar på en masse af de spørgsmål, vi har stillet, men der er stadig noget, som jeg glæder mig til at få opklaret, f.eks. er der fortolkningen af ordet »uvildig«.

Vi ved jo, at Justitsministeriet i »pengeskabsnotaterne« har skrevet, at en række ansatte i